

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Miejskiego Klubu Sportowego "S." w S.
przeciwko R. A. i U. A.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanych kwotę
5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art.

398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego i bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest wyodrębnienie w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawienie profesjonalnego wyводу prawnego nawiązującego do przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje bowiem sprawy jako sąd kolejnej instancji, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, przyjmowanym do rozpoznania nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarżący stwierdził, że kauzą przeniesienia wierzytelności w kwocie 1.206.700 zł, której zwrotu od pozwanych żąda było zabezpieczenie im środków finansowych w celu zaspokojenia wierzycieli powoda, gdyż nieruchomość, którą zobowiązał się im sprzedać w stanie wolnym od obciążeń była w chwili sprzedaży zajęta w postępowaniu egzekucyjnym i obciążona hipotekami. Postępowanie egzekucyjne z tej nieruchomości zostało jednak umorzone, co - zdaniem skarżącego - spowodowało, że „nieruchomość przestała być obciążona”. Naruszenie art. 410 § 2 k.c. przez błędną wykładnię polegało na utożsamieniu przez Sąd Apelacyjny podstawy świadczenia z podstawą prawną świadczenia, podczas gdy podstawa świadczenia obejmuje także pobudkę świadczenia, kauzę, a ta w relacjach między stronami odpadła. Sąd nie ustalił też, by na dzień wydania wyroku sprzedana pozwany nieruchomości nadal była obciążona hipotekami. Ustalił jedynie, że na dzień przelewu wierzytelności w kwocie 1.206.700 zł sumy hipotek na nieruchomości wynosiły 624.285,83 zł. Po odliczeniu od różnicy między wysokością wierzytelności a sumą hipotek kwoty 209.723 zł, którą pozwani spłacili wierzycielom powoda, pozostaje nadwyżka w kwocie 558.549 zł, którą pozwani powinni zwrócić powodowi jako część ich wierzytelności.

Powód podkreślił, że zdaje sobie sprawę z sposobu interpretacji przesłanki „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej”, na którą się powołał, a mianowicie z tego, że oznacza ona, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań.

Argumentacja przytoczona przez powoda w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego zarzuty przeciwko wydanemu w sprawie rozstrzygnięciu nie uwzględniają dokonanego przez Sąd Apelacyjny uzupełnienia co do ustalenia faktów i oceny prawnej sprawy. Sąd ten na s. 8 uzasadniania wskazał, że umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z nieruchomości sprzedanej pozwanym przez powoda nastąpiło nie z powodu zaspokojenia wierzycieli, ale na podstawie art. 823 i art. 985 § 1 k.p.c., co oznacza, że na tej nieruchomości utrzymały się hipoteki, a pozwani jako dłużnicy rzeczowi odpowiadają za zaspokojenie zabezpieczonych nimi wierzytelności. Powód nie wykazywał w toku postępowania, żeby jako dłużnik osobisty wierzytelności zabezpieczonych hipotekami zaspokoił w jakiejś części wierzycieli, co powodowałaby obniżenie wysokości wierzytelności, za zaspokojenie których odpowiadają także pozwani.

Sąd Apelacyjny zaakcentował też, że powód przeniósł na pozwanych wierzytelność, której zwrotu się domaga na podstawie ważnie zawartej umowy. Zastrzegł w niej, że nie ponosi odpowiedzialności za wypłacalność swojego dłużnika. Powód nie wykazywał, żeby jego dłużnik zaspokoił przelaną na powodów wierzytelność i żeby uczynił to w kwocie przenoszącej zakres, w jakim pozwani odpowiadają za zobowiązania powoda zabezpieczone na nieruchomości, którą mieli uzyskać w stanie wolnym od obciążeń. Uchylając się od skutków prawnych oświadczenia woli o przeniesieniu na powodów wierzytelności w piśmie z 5 lutego 2015 r. powód powołał się na konkretną okoliczność, która miała usprawiedliwiać złożenie tego oświadczenia. Twierdził, że działał w błędzie co do prawnej możliwości zbycia wierzytelności. Sądy meriti wyjaśniły, że powód wadliwie

ocenił znaczenie zajęcia egzekucyjnego wierzytelności z punktu widzenia dopuszczalności jej przelewu. Z tym stanowiskiem powód nie polemizuje.

Na koniec trzeba podkreślić, że obowiązek wykazania każdej okoliczności istotnej z punktu widzenia podstawy prawnej zgłoszonego roszczenia obciążał powoda (art. 6 k.c.) i on też ponosi konsekwencje niewykazania przesłanek roszczenia.

Powyższe okoliczności sprawiają, że skarga kasacyjna powoda nie może być uznana za oczywiście zasadną, a innych podstaw przyjęcia jej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie dostrzegł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 i z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.